

„Boží láska k nám se ukázala“

Hošťálková 24. 12. 2016

Písně: 294, písně dětí, pěvecký sbor, 298, 281

Čtení z Písma: ev.Lukáše 2, 1 - 19

Text kázání: 1.ep. Jana 4, 9

Milí bratři a sestry,

po pravdě řečeno, lidé si dnes s Vánocemi - pokud nad nimi trochu přemýšlí - neví dost dobře rady. Co to je vlastně za svátky. Jednu chvíli se zdálo - na to vzpomínáme my starší - že se z Vánoc oficiálně stanou svátky „dědy Mráze“, který hodným dětem přináší stromečky a naděluje dárky. Ale protože o některých Vánocích by se měl jmenovat spíše „děda Bláto“, a pak i proto, že se tento název vůbec nevžil, nenápadně se tento „děda“ vytratil a bylo potřebné dát Vánocům lepší náplň. A tak se najednou z Vánoc opět staly svátky pokoje, dobré vůle a lásky. To už zní mnohem lépe a hodnotněji.

Ve skutečnosti ale i to zastírá pravou podstatu křesťanských Vánoc. Nemůžeme se spokojit jenom s tím, že Vánoce jsou svátky lásky, potřebujeme se ptát: „*Jak to, že jsou Vánoce svátky pokoje a lásky, kde se to vlastně vzalo?*“ Myslí se snad jen na tu lásku, která se v těchto dnech projevuje vzájemným obdarováváním se dárky? To by přece bylo velmi málo. Takový vánoční dárek ještě vůbec nemusí být projevem opravdové oddanosti, věrnosti, lásky; může být třeba jen náplastí přiloženou na rány na srdce druhého člověka, který trpí odmítáním a neláskou. A pak - k čemu jsou takové dva tři dny svátků, když jsou všechny ostatní dny na lásku chudé. Jestliže tedy opravdu hledáme odpověď na otázku: „*Proč jsou Vánoce svátky lásky?*“, nacházíme ji právě v tom dnešním slově apoštola Jana: „***V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom skrze něho měli život***“.

Vánoce jsou tedy proto svátky lásky, že nám dávají poznat Boží lásku k nám lidem a odkazují nás na ni. Bůh miluje celý tento svět, miluje každého člověka jako své vlastní dítě, miluje tedy i nás. To nejvlastnější poselství Vánoc zní: „***Bůh je láska***“. Jistě, člověk se může vydat vlastní cestou a pak to může dopadnout třeba i tak, jako před týdnem v Berlíně; ale „***Bůh je láska***“. V tom a jenom v tom je síla, podmanivost a životnost Vánoc. Ani ti, kteří ve svém životě s Bohem nepočítají nemohou tuto lásku popřít a musí přiznávat, že Vánoce jsou svátky lásky, i když chtějí mít tuto lásku bez Boha.

Jenže bez Boha lásky není. Ve starověku žili - jak víme - velcí a slavní myslitelé, třeba řečtí filosofové jako byl Sokrates, Aristoteles nebo Platón. Jejich rozum byl schopen promyslet a lidstvu nabídnout obdivuhodné věci a poznatky, napsali mnoho moudrých knih, jejichž myšlenkám - ve kterých se snažili dostávat až k samotným základům pravdy - se dodnes obdivujeme. A přece nade všemi těmito moudrymi zvítězil „syn tesaře“, který se narodil ve chlévě a skončil na kříži jako zločinec. Proč nad nimi zvítězil? Proto, protože tito moudří se sice snažili poznávat pravdu a hlásali

moudrost lidského rozumu, ale zapomněli na lásku. Svým vzděláním se povznášeli nad vším lidským pachtěním, bídou i utrpením a nechtěli s tím mít nic společného. Náš Bůh ale není jenom Bohem životní moudrosti, je především Bohem lásky a chce aby i náš život byl založen především na této jeho lásce. A abychom o této Boží lásce měli zcela jasno, apoštol o ní ještě poví: **„V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět' smíření za naše hříchy“**. Člověk tedy není původcem lásky, je původcem hříchu; Boží láska je ale taková, že se zasadila a obětovala právě za nás hříšné.

A to, že **„Bůh je láska“**, není jen pouhým učením církve, není to jen nějaká teorie, je to čin, který vykonal sám Bůh. Tato láska se skutečně projevila, stala se skutkem. Jak? Tak, **„že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna“**. Člověk o Bohu neustále všelijak pochybuje a klade si otázku nad jeho existencí. *„Kde je nějaká spolehlivá záruka a důkaz, že Bůh skutečně je, že to není jen lidský výmysl a výplod lidské fantazie? Proč tomu mám věřit?“* Ježíš Kristus mezi nás přišel proto, aby z nás sňal všechny pochybnosti o Bohu a jeho dobrých, ano, záchranných úmyslech s námi. Přišel na tento svět jako Boží Syn a zanechal tu po sobě viditelné stopy svého díla. Zasáhl do běhu a dějin tohoto světa a poznamenal jej tak, jako nikdo před ním a nikdo po něm. Právě ta dvě slova **„jedorozený Syn“** zdůrazňují tuto jeho jedinečnost a neopakovatelnost jeho zásahu do našeho světa.

Proto naše víra není jen zbožným přáním, není pouhým preludem, je zakotvena v Ježíši Kristu, stojí na jeho mocném díle a na jeho zaslíbeních, které nám - jako ten, který je seslán od Boha - dal. V něm jakoby Bůh sám vyšel ze své skrytosti a nepřístupnosti, a to, co zvěstovali proroci a všichni velcí Boží lidé před ním jen v náznacích, nám v Kristu v plnosti odhalil. Tak Bůh projevils svou lásku k nám viditelně a hmatatelně. Boží Syn na sebe vzal lidské tělo, nestyděl se za lidskou bídu, chudobu a malost, ano vzal na sebe úděl lidského života až do důsledků smrti, aby byl jako jeden z nás. Bůh nás tak miloval, že se stal v Ježíši Kristu naším bratrem a přítelem. My jsme se mu vzdálili, odvrátili se od něj, ale on nás vyhledal a přišel za námi. Především proto jsou Vánoce svátky lásky.

Někdo by ale mohl povědět: *„Jaký to všechno - že kdysi dávno přišel Bůh v Kristu na svět - má smysl? Má to ještě nějakou cenu, nějaký význam pro nás dnes?“* Jistěže. Bůh by přece nedělal nic, co by nemělo trvalý smysl a význam. Jestliže se tedy ptáme: *„Proč Bůh tak miloval svět a proč na svět poslal svého Syna“*, pak jedinou odpovědí, která je nám nabídnuta, jsou slova, která slyšíme v našem textu: **„Abychom skrze něho měli život“**. A to je opravdu dalekosáhlá záležitost našeho žití. Máme tomu rozumět tak, že Ježíš Kristus nemá být pouze předmětem naší víry. Nemáme o něm jen přemýšlet a meditoval. A nejde ani o to, abychom si přes něj udělali nějaký názor na svět a život. Nemá pro nás být ani odbytou historickou událostí.

Ježíš Kristus postihuje sám základ a podstatu našeho života; vždyť o náš život - jak jsme zde - mu nejvíce jde. Tam, kde mu otevřeme své srdce, již pro nás nebude jen záležitostí Vánoc, ani jen záležitostí kostela nebo neděle; stane se nám záležitostí celého našeho života v jeho radostech i starostech, nadějích i beznadějích, v jeho úspěších i neúspěších, ve zdraví i v nemoci. Celý náš život bude jakoby procházet jím. Budeme se umět dívat kolem sebe jeho milosrdným očima, budeme vidět lidi kolem sebe přes jeho milující srdce. Žít **„skrze Krista“** to znamená žít novým životem, který v člověku probouzí On sám. On bude náš život obracet

správným směrem, On bude pročišťovat naše myšlení, On bude usměrňovat naše činy, aby byly skutečnými činy lásky, spravedlnosti, dobré vůle, ne činy nenávisti, nepřátelství a sobectví. Náš život pak bude ze sebe přirozeně vyzářovat: **„Kristus je náš život“**.

Kdyby nám letošní Vánoce dopomohly k tomu, abychom se naučili - nebo začali - žít svůj život **„skrze Krista“**, byl by to ten nejvzácnější dar Vánoc a to největší požehnání, kterého by se nám mohlo dostat. Co všechno by se asi v našem životě změnilo? Možná že pro mnohého z nás by to byl zároveň počátek opravdového štěstí v rodině, v manželství, možná že pro někoho by to byl dar síly a trpělivosti v jeho zkouškách a nemoci, protože by se uměl i na tato těžká břemena podívat Kristovými očima, které jsou schopny dohlédnout od časného života až k tomu vzdálenému břehu života věčného. Kdybychom začali žít **„skrze něj“**, děly by se s námi veliké věci.

O to vlastně o Vánocích jde, aby Boží láska v nás, tuto lásku vypůsobila, abychom byli skutečnými lidmi lásky. Sebevětší vánoční dar tuto Kristovu lásku obstarat nemůže. Pravá lidská láska může vyrůst jen z lásky Boží. K tomu přišel Kristus na svět, **„abychom žili skrze něj“**, abychom byli lidmi této jeho lásky, která nejen miluje, ale umí i odpouštět, trpět, sloužit, rozdávat se druhým, žít pro druhé, zlobě a nenávisti ulamovat hroty. Jenom na základě této lásky můžeme Vánoce prožít jako skutečné svátky. **„V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom skrze něho měli život.“**

Amen.